

sommere forekommer det mig man maa være med at gjøre Brug deraf, og jeg har virkelig Betænkning ved at gjøre Brug deraf, da jeg har Tvivl om Grundlovens § 50 ogsaa virkelig tilsigter et Tilfælde af den her omhandlede Bestaaenhed. Jeg seer af Folkethingstidenden, at Ordføreren af nærværende Sag i Folkethinget har udtalt sig derhen, at det var en temmelig vidt Brug af Grundlovens § 50, hvorom her er Tale, men at han tillige har fundet, at det vilde være herligt, om Landsthinget vilde give Exemplet til en saadan Udvidelse af vor Frihed. Jeg ønsker Bedligholdelsen af den grundlovsbestemte Frihed; men gaaer jeg ud fra Begrebet om en Udvidelse, følger jeg ikke den nævnte ærede Rigsdagsmænd . . .

Formanden: Maafee jeg blot turde gjøre den meget ærede Landsthingsmand opmærksom paa, at det vistnok er ønskeligt, ikke at nævne bestemte Personer. Tingen og de udtalte Meninger kan man jo gjerne nævne, men ikke saa godt de Personer, fra hvem Meningene er udgaaet.

Wlechingberg: Hensigten med § 50 i Grundloven er, saavidt jeg kan skjønne, at sætte Thingene istand til paa den hensigtsmæssigste Maade at forberede Lovforslag eller administrative Foranstaltninger vedkommende almeennyttige Gjenstande, hvilke Thingene derefter maatte være færdige at foreslaae Kronen; men jeg skjønner ikke, at det er noget Saadant, hvorom der handles i nærværende Sag. Jeg mener, at Gjenstanden for nærværende Sag er, hvad den høitærede Formand antydede, Noget, som vedkommer Thingets indre Anliggender, nemlig om, hvorledes Thingene i sin Tid ville instruere sine Revisorer, hvorledes det vil røgte en Deel af sine egne Forretninger, og, hvis jeg ikke har misforstaaet Grundlovens § 50, har den vist ikke havt Hensyn til en Sag af den Natur, som her foreligger. — Jeg har anset det for min Pligt at udtale mig om, hvorledes dette Spørgsmaal stiller sig for mig, og at jeg, efter den Maade, hvorpaa jeg opfatter Grundloven, ikke vil kunne gaae ind paa det Forslag, hvorom der er Tale. Men dernæst skjønner jeg ikke rettere, end at der neppe vil være tilstrækkelig Anledning til, i nærværende Tilfælde, at bruge en saa overordentlig For-

holdsregel som den, hvorpaa Grundlovens § 50 gaaer ud. Det forekommer mig, at Hensigten vil kunne opnaaes, naar Thinget, naar det træder sammen i October, vil nedsætte et Udvalg af sine kyndigste Medlemmer, navnlig af de Medlemmer, der have deeltaget i Finantsudvalgets Forhandling, og først i Stænderne og senere i Rigsdagen have deeltaget i Arbejder af den omhandlede Natur og altsaa have fleeraarig Kundskab til de Forhold, hvorom der er Tale og fleeraarig Routine i at behandle saadanne Forhold. Bliiver et saadant Udvalg nedsat, saasnart vi træde sammen i October, vil jeg være af den Formening, at dette Udvalg kan, ved Siden af de øvrige Forretninger, udføre dette Gjern, hvorom her er Tale, saa betimeligt og fuldkomment, at Hensigten kan opnaaes, og den Billedning, der kunde være ønskelig for Thinget, vil da foreligge gennem et saadant Udvalgs Betænkning, og kan komme Thinget til Nytte under den videre Fremgang af dette Anliggendes Behandling. Jeg skulde derfor, idet jeg seer Grundloven paa den Maade, jeg har tilladt mig at nævne, langt foretrække den sidste Maade: at begynde Sessionen i October Maaned med at nedsætte et Udvalg af de bedste Kræfter til at tage Gjenstanden under Behandling, fremfor at gaae den vistnok overordentlige Vej at nedsætte en Commission efter Grundlovens § 50.

Beskyt: Den ærede Ordfører har i det Foredrag, hvormed han indledede denne Sag, ytret, at Udvalget havde været enig i, at Valget paa Statsrevisorer skulde indskilles til Thinget ikke at foretages før næste Session i October Maaned. Han har i denne Henseende gjort sig skyldig i en lille Ucorrecthed, hvorpaa det ærede Thing vist allerede er blevet opmærksom, idet der i den trykte Betænkning findes det Udtryk, at Fleerheden har været enig derom. Da jeg er een af de af Udvalgets Medlemmer, som har været af den modsatte Anskuelse, skal jeg tillade mig at fremsætte de Grunde, som for mig tale for, at Valget bør stee, medens Thingene nu ere samlede. Det er nemlig forekommet mig, at være af megen Vigtighed, at det Arbejde, som Statsrevisorerne skulle paatage sig, forberedes saameget som muligt, for at det ikke, naar de